

sammenknyttede? (Hør!) Vår der ikke i Mod-
sætning til den russiske Reservation, som, om
den end ikke foreligger i Tractaten, dog fore-
ligger i Warschauer-Protocollen og i en Note,
gjøres en anden Reservation, som betegner, at
hvorledes det end vil gaae med Holsteen, det
dog ialfald er vist, at de øvrige Landsdele ere
fast sammenknyttede til et Hele? Jeg skal hen-
stille til Rigsdagens egen Bedømmelse, om
deri ikke vilde ligge en *contradictio in adjecto*.
Tractaten gaaer ud paa, at der til evige Ti-
der skal være et fast Sammenhold mellem alle
de Dele, som nu henhøre under Kongen af
Danmarks Scepter, at de skulle være uadskille-
ligt forenede nu og i al Fremtid. Dersom
man nu i en ny Passus havde sagt: „dog
skal denne Uadskillelighed i Særdeleshed gjælde
for de og de Dele af Monarchiet, saa skulde
jeg paastaae, at det var en *contradictio in*
adjecto, at det var en Erklæring om, at man
ikke anfaae det principale Niemed for at være
alvorligt meent, saa at man ikke vilde tillægge
det principale Niemed en Sikkerhed, som kunde
skaffe det Bestaaen under alle Forhold; at
det vilde være en Erklæring om Futili-
teten af den hele Tractat. En saa-
dan Bestemmelse kunde altsaa af den kongelige
Regjering fornøstigtviis aldrig blive foreslaet
i Tractaten, og altsaa fornøstigtviis heller ikke
blive foreslaet i det kongelige Budskab, eller
deri betegnet. Derimod nægter jeg ikke, at,
dersom de russiske Reservationer, — de være nu
af saa liden Betydning, som Ministeriet an-
tager, eller de være af saa stor Betydning,
som Andre kunne antage — ikke vare forhaan-
den, saa vilde eventualiter, naar det beklage-
lige Tilfælde i Tidens Løb skulde møde, at den
glücksborgske Mandstamme var sin Udslukning
nær, Danmarks Konge og Folk staae friere
(Hør!), end det nu kan antages at ville staae.
Jeg skal dog strax herved bemærke, at denne
Frihed, denne friere Stilling, dog ingenlunde
vilde være saa meget stor, ingenlunde vilde
være ubetinget; thi jeg skulde formene, at i et
saadant Tilfælde vilde den Beslutning, som Dan-
marks eventuelle Konge og Folk i en saadan Sag
kunde tage, dog trænge til Europas Anerkjen-
delse (Hør!), og jeg skulde formene, at, naar
man i en Tractat, som den af 8de Mai 1852

Art. 2, havde erkjendt Afgangen til at erhverve
og fordre en saadan europæisk Anerkjendelse,
saa vilde man ansee det som noget meget Nyt-
tigt og Godt, og ikke undlade at benytte denne
Ret. Men indbrømet eller forudsat det eventu-
elle Tilfælde, at Danmarks Konge og Folk
virkelig vilde staae friere, hvad følger saa
deraf? Deraf følger, at det bliver den nu-
værende og enhver tilkommende Regjerings Pligt
at arbejde hen mod det Maal, at stille Dan-
marks eventuelle Konge og Folk friere i denne
Henseende (Ja!). Men for at kunne det, maa
Danmarks Konge og Folk vise, at det er deres
Alvor med denne Successionsordning, saaledes
som den er grundet i Tractaterne, og som den
foreligger i det kongelige Budskab. Saalænge
den danske Regjering ikke staaer fast paa dette
Grundlag, saalænge er det ikke at vente, at
man vil kunne opnaae det, som saaledes nu
kan synes at mangle i en fuldstændig Op-
naaelse af det tilsigtede Niemed. Men, spør-
ger man maaskee, hvorfor er det ikke allerede
opnaaet? Dertil svarer jeg ganske simpelt:
det har endnu ikke været at opnaae; men jeg
skal tilføie, at der arbeides hen derimod, der
er gjort Skridt dertil, navnlig eet Skridt, som
ikke har været uden Held, og hvorom jeg her
gjerne kan betegne, at der haves grundet Ud-
sigt til en saadan Renunciation af den yngste
oldenburgske Linie, som allerede er givet af
den ældste Linie i Warschauerprotocollen, og
jeg troer, at det kan være et godt Grundlag
at arbejde videre paa, skjøndt hverken jeg eller
Nogen kan erklære, at en nærmere eller fjer-
nere Opnaaelse af et saadant Resultat derfor
er vist eller sikkert.

Dersom jeg har været saa heldig at betegne
for den ærede Rigsdag de Motiver, som have
ledet den Kongl. Regjering i dens Optræden
i denne Sag, i Affattelsen af Udcastet, saavel
til Londonerprotocollen som ogsaa til det af
Kongen besluttede, Rigsdagen nu forelagte,
Kongelige Budskab, saa behøver jeg ikke at til-
føie, at Ministeriet anseer det som en Sag af
den yderste Vigtighed, at den ærede Rigsdag
vil slutte sig til det Kongelige Budskab saaledes,
som det er forelagt. Jeg tillod mig allerede
paa et tidligere Stadium af denne Sag at be-
tegne for den ærede Rigsdag, hvor vigtigt det